U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Teplo Zlín, a.s.,** se sídlem Družstevní 4651, Zlín, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 4, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2010, č. j. 9776/10-1400-707633, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2012, č. j. 30 Af 114/2010 - 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 9. 9. 2010, č. j. 9776/10-1400-707633. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí Finančního úřadu ve Zlíně ze dne 8. 5. 2010, č. j. 134530/10/303961705412, platebnímu výměru, kterým bylo žalobci uloženo zaplatit darovací daň ve výši 19 194 Kč.

Z obsahu předloženého soudního spisu vyplynulo, že shora uvedený rozsudek, v němž byl stěžovatel řádně poučen o možnosti podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, byl stěžovateli doručován prostřednictvím systému datových schránek.

Podle § 42 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud doručuje písemnosti do datové schránky, a není-li možné písemnosti doručit tímto způsobem, doručuje je soudním doručovatelem, prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence nebo prostřednictvím veřejné datové sítě. V souvislosti s doručováním do datové schránky, které (jak je patrné z citovaného znění § 42 odst. 1 s. ř. s.) má přednost před ostatními způsoby doručování, soudní řád správní v poznámce pod čarou 8a) odkazuje na zákon č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 300/2008 Sb.“), který nabyl účinnosti dne 1. 7. 2009.

Soudy při doručování písemností prostřednictvím datové schránky postupují podle tohoto zákona, konkrétně podle jeho § 17 odst. 3, který stanoví, že dokument, který byl soudem prostřednictvím datové schránky odeslán a dodán do datové schránky adresáta, je doručen okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu. Pokud se tato osoba do datové schránky nepřihlásí ve lhůtě 10 dnů ode dne dodání dokumentu do schránky, považuje se tato písemnost za doručenou uplynutím posledního dne desetidenní lhůty, s výjimkou, vylučuje-li jiný právní předpis náhradní doručení (§ 17 odst. 4). Dle citovaného ustanovení se takto posuzuje okamžik doručení ve všech případech, kdy orgán veřejné moci činí podání vůči jinému orgánu veřejné moci, fyzické osobě, podnikající fyzické osobě či právnické osobě.

Krajský soud v posuzované věci postupoval v souladu s výše uvedenou právní úpravou a rozsudek vydaný dne 31. 10. 2012 doručoval stěžovateli prostřednictvím datové schránky. Na doručence ze systému datových schránek, připojené u č. l. 44 soudního spisu krajského soudu, je vyznačeno, že rozsudek byl stěžovateli dodán do datové schránky dne 6. 11. 2012 (v 11:04:34h) a téhož dne, tj. 6. 11. 2012 (v 11:04:51h), byl také stěžovateli doručen.

Z obsahu spisu vedeného zdejším soudem je dále patrné, že kasační stížnost datovaná 21. 11. 2012 byla téhož dne, tj. dne 21. 11. 2012, osobně podána na podatelnu Nejvyššího správního soudu (v 11:53h).

Dle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti nelze prominout. Dle ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo let končí dle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

V daném případě byl ve smyslu ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s. dnem určujícím počátek běhu dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti den doručení rozsudku krajského soudu stěžovateli, tj. úterý 6. 11. 2012. Konec lhůty pro podání kasační stížnosti tak dle odst. 2 téhož ustanovení připadl na den, který se svým pojmenováním shodoval se dnem určujícím počátek běhu lhůty, tj. na úterý 20. 11. 2012. Tento den byl posledním dnem pro včasné podání kasační stížnosti. V projednávané věci však byla kasační stížnost podána na podatelnu Nejvyššího správního soudu dne 21. 11. 2012, tj. až po uplynutí zákonem stanovené dvoutýdenní lhůty, jejíž zmeškání nelze prominout.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána opožděně, a z tohoto důvodu ji podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3, větou první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2012

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu